

PERIPETIA

Stará, zhrbená a zvráskavená žena. Dennodenne ponúka okoloidúcich keksíkmi preplnenými nádejou, že zostanú aspoň o minútu dlhšie.

Ako dlho môže trvať, kým jeden z nás zje jeden malý keks? Naozaj len chvíľu. Pre túto ženu je tá chvíľa večnosťou.

Po tvári jej tiekol celé roky len prúd vody, ktorý vyryl do nej svoje brázdy. Akoby vodopád. Ale nie, je to len biely prameň vlasov, tváriaci sa ako kučera, ktorý vykukol z pod jej červenej šatky, ktorá stratila už dávno svoju sýtu farbu. Oči sa samé zatvárajú pod ťarchou života. Sú plné životov, ktoré videla prichádzať a odchádzať.

Teraz sa odráža ten jej. A za ním samota.

Na bledomodrej stene visia tri kríže. Možno len na okrasu. Možno na ochranu. Žije skromne, všetko, čo mohla – dala.

Zízame na seba. A ja nie som schopná, ani len drobného úškľabku. Keby som mohla, utečiem. Keby som mohla, nikdy viac sa neobzriem. Vstala. Veľmi opatrne, majestátne presúvala svoje staré kosti k oknu. Napoly zatiahnuté biele závesy, boli kedysi žltými. Skutočne žltými. Pomaly položila svoju ruku na chladné okno. Pohladilo ju. A ona sa usmieva, pretože je to pre ňu cenný dotyk. Pozerá na pieskovisko, na ktorom sa hrajú deti, ktoré v ňom robia tunely.

Matky a otcovia sú zaneprázdnení prázdnyimi rozhovormi o ničom. Myslia si, že o živote. Iné čítajú bulvár, neuvedomujúc si, že im život preteká pomedzi prsty a po cestičke medzi prsiami. Čiernovlasý chlapec nechce požičať lopatku blond'avému dievčatku. Tak tam stojí mlčky.

Denne sleduje výskanie detí, ktoré majú život pred sebou. Nik z nich jej nezakýva, a ona sa nedokáže ubrániť slzám.

Ospravedlňujem sa, naozaj viac nemôžem. Odchádzam, utekám. Ešte stále cítim jej ťažký pohľad na mojom chrbte. Utekám sama pred sebou. Pred svojimi očami, ktoré upadajú pod ťarchou života. Nevládzem. Všade sú kríže, ktoré ma sledujú. Alebo, ktoré sledujem ja. Už nemám nič. Nemám život, nemám deti, nemám nikoho. Len svoju samotu, ktorej sa musím nechtiac oddať celá. Dni mi viac nepatria, ako mi nepatrí ani moja mladosť. Knihy na poličkách už viac neprečítam a televízor nezapnem. Nedovidím na písmená. Na obraz tiež nie. Ešte mi zostalo zopár keksíkov, ktorými budem núkať okoloidúcich.

Po otvorení uslzených očí, skrývajúcich strach, začínam chápať. Chápať, že tou ženou v sne som ja.